

v soutěži s výrobky žalující strany, která vyrábí kola, šicí a psací stroje, správně usoudil první soud, že žaloba není oprávněna s hlediska prvního odstavce § 11 zák. o nek. sout., avšak přehlédl, že k nekalé soutěži ve smyslu třetího odstavce tohoto § poměr soutěžitelský se nevyžaduje a k odsouzení stačí, že jde o používání označení příznačného. Že označení ESKA je skutečně pro podnik žalobkyně příznačné, zjistil první soud a zjišťuje i soud odvolací na základě výpovědí svědků jakož i na základě potvrzení obchodní a živnostenské komory v Chebu, a, poněvadž je nesporno, že žalovaná strana tohoto označení po případě podobného označení ESKAF. k označování svých vlastních výrobků používá po případě používala, je tím skutková podstata § 11 odst. (3) cit. zák. splněna a je zcela lhostejno, zda výrobky strany žalované jsou zcela jiného druhu, ježto při příznačnosti usuzují zákaznické kruhy zcela logicky, že všechny podniky stejným zařízením charakterisované jsou téhož druhu a téhož původu buď si tak, že mají téhož majitele, nebo že jich majitelé jsou k sobě ve vztahu nebo spojení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně a dovolatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného rozsudku, jež nebylo vyvráceno vývody dovolání, neboť dovolatel posuzuje věc s hlediska § 2 zákona o nekalé soutěži zde vůbec v úvahu nepřicházejícího, kdežto odvolací soud ji řešil s hlediska § 11 odst. (3) tohoto zákona. Nutno přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že podle tohoto místa zákonného není zapotřebí soutěžitelského poměru, neboť, kdežto odstavec první § 11 mluví o soutěžiteli, mluví odstavec třetí o jiném podniku (srovnej Skála, Nekalá soutěž, § 11 čís. 3).

Čís. 13523.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jiskření z lokomotivy nebylo příhodou v dopravě, nebylo-li mimořádně veliké a bylo-li zařízení k topení a dymnicové v pořádku.

Jde o příhodu v dopravě, byl-li vlak obecně tak přeplněn, že cestující byli nuceni stát při jízdě na plošině. Nejde však o příčinnou souvislost mezi touto nepravdělností v dopravě a mezi úrazem cestujícího, byl-li cestující popálen vznícením zavazadla na plošině, v němž třetí osoba dopravovala snadno zápalné věci, čemuž podle okolností případu železniční zaměstnanci nemohli zabrániti.

(Rozh. ze dne 11. května 1934, Rv I 1904/32.)

Žalobkyně stála při jízdě vlaku na otevřené plošině, kde stála též B-ová se zavazadlem, obsahujícím hořlavé látky (předměty z celuloidu). Jiskřením vznítilo se zavazadlo B-ové, čímž žalobkyně utrpěla popáleniny. Žalobní nárok na náhradu škody proti dráze neuznal p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d uznal žalobní nárok z polovice důvodem po právu. D ů v o d y : Žalobkyně odůvodňuje svůj nárok žalobní tím, že úraz, který se jí stal při

jíždě vlakem, byl přivoděn zaviněním drážního podniku a osob zaměstnaných při provozu § 1 zákona ze dne 5. března 1869 čís. 27 ř. zák. Podle § 1 cit. zákona má se za to, že poškození člověka nastalo zaviněním podniku neb jeho zaměstnanců, když bylo způsobeno událostí v dopravě. Za takovou událost pokládá se podle stálé praxe nejvyššího soudu odchylka od pravidelného provozu. Žalobkyně poukazovala na mimořádné jiskření a na to, že průvodčí vykázal žalobkyni místo na plošině. Tyto události prvý soud nezjistil. Zjištěno však bylo, že vlaky byly obecně přeplněny. V této okolnosti jest spatřovati úchylku od pravidelného provozu, tudíž událost v dopravě. Že vypravení vlaku přeplněného obecně a jízda takovým vlakem jest spojeno se značným nebezpečím pro zdraví nebo život lidský, o tom nemůže býti žádné pochybnosti a není třeba zvláštních výkladů. Jestliže lidé jsou nuceni státi na plošinách neb i na schodech, kde jsou vydáni zřejmě mnohonásobnému nebezpečí, jest takovou okolnost považovati za úchylku v dopravě a to tím více, ano státi na plošině jest platnými předpisy přímo zakázáno. Bylo přirozenou i služební povinností všech úředníků a zřízců dráhy, kteří měli u vlaku i na stanicích, jimiž vlak projížděl, službu, by přeplnění vlaku zabránili a všechny cestující na plošinách stojící odstranili. Sluší ovšem uznati, že jest velmi těžké za daných poměrů takovéto přísné opatření provést, nicméně jest to příkazem opatrnosti, která jest nutna pro bezpečnost lidskou a jest věcí vnitřní organizace dráhy, jakým způsobem tomuto požadavku bezpečnosti lze vyhověti. Jestliže však zřízení dráhy s náležitou energií nezakročili — pouhé všeobecné vyzvání, by lidé šli z plošiny do vozu, nelze považovati za opatření postačující — a jestliže vlak jel přeplněn obecně, pak jest tuto okolnost považovati za úchylku v dopravě, tudíž za událost zaviněnou podnikem nebo lidmi, jichž v provozu užívá po rozumu § 1 zák. 1869/27 ř. z. Mezi touto událostí a tělesným poškozením žalobkyně jest příčinná souvislost. Následkem přeplnění vlaku se stalo, že lidé zůstali venku na plošině, že tam zůstala též žalující sama a dále i A. B-ová se svým zavazadlem obsahujícím hořlavé látky. Kdyby toho nebylo, nehoda by se nestala, neboť jiskra z lokomotivy do zavazadla uloženého uvnitř vozu by nevnikla a oheň by nezpůsobila a také žalobkyně uvnitř vozu by nebyla vystavena takovému nebezpečí popálení jako na plošině. Jest ovšem pravda, že B-ová neměla přinést hořlavé látky, poněvadž jest to zakázáno. Než toto pouhé přinesení hořlavých látek samo o sobě nezavdalo ještě příčinu k nehodě, nýbrž jich umístění na plošině, čemuž dráha mohla a měla zabrániti. Nelze zde proto mluvit o neodvratitelném jednání třetí osoby a o vyvinění podle § 2 cit. zák. Pokud se týká jednání žalobkyně samotné, tu prvý soud právem poukazuje na čl. 16 žel. řádu přeprav., podle něhož měla žalobkyně právo žádati průvodčího za určení místa aneb mohla se jízdy vzdáti. Jestliže tak neučinila, nýbrž zůstala na plošině bez rozhodnutí průvodčího, pak nelze tvrditi, že není také částečně na svém úrazu spoluvinná. Byla tu vlastní neopatrnost její, jest zde na straně žalující spoluzavinění, pročez jest odůvodněno rozhodnutí, že nárok žalující strany na náhradu škody jest po právu, nikoliv ale v celém rozsahu, nýbrž, ježto se poměr nedá jinak určit, polovinou (§ 1304 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Jest souhlasiti s názorem nižších soudů, že jiskření z lokomotivy nebylo v souzeném případě příhodou v dopravě, poněvadž podle zjištěného stavu věci nebylo mimořádně veliké a zařízení k topení a dymnicové bylo shledáno v pořádku. Jest souhlasiti i s názorem odvolacího soudu, že ve zjištěné skutečnosti, že vlak byl obecnstvem přeplněn, takže cestující byli nuceni státi při jízdě na plošině, jest spatřováti úchylku od normálního, pravidelného provozu a tedy příhodu v dopravě (srovnej sb. n. s. čís. 6169 a 6955). Nelze však souhlasiti s právním názorem odvolacího soudu, že mezi touto událostí a poškozením žalobkyně jest příčinná souvislost. K zachování příčinné souvislosti jest při nárocích na náhradu škody zapotřebí, by se v řadě skutečností postupně ze sebe vyplývajících nevyskytlo t. zv. volné lidské jednání, totiž, by se, ať již poškozený sám, nebo třetí osoba nevsunuly do řady skutečností vedoucích ke škodnému výsledku. Dovolatelka neutrpěla podle vlastního tvrzení úraz tím, že vlak byl přeplněn a že stála za jízdy na plošině, nýbrž tím, že B-ová umístnila na plošině krabici s celuloidovými předměty, které chytily a žalobkyni popálily. V souzeném případě nebyla tedy skutečnost, že vlak byl přeplněn a že žalobkyně stála proti předpisu § 95 žel. provoz. ř. za jízdy na plošině, ačkoliv byla podle skutkového zjištění průvodčím upozorněna, by šla do vagonu, skutečností vedoucí ke škodnému výsledku. Ani jiskření z lokomotivy, které nebylo mimořádně značné, nevedlo ke škodnému výsledku, nebýti toho, že B-ová přinesla a umístnila na plošině krabici s celuloidovými hračkami, tedy s hořlavinou, kterou podle čl. 25 žel. př. ř. není cestujícím dovoleno bráti s sebou do vozu, a která podle § 12 žel. provoz. řádu je z dopravy osobním vlakem vyloučena, jež se však od jiskry z lokomotivy vznála a jejímiž plameny byla žalobkyně poškozena. Teprve z tohoto protiprávního, zakázaného činu B-ové, jemuž železniční zaměstnanci zabrániti nebyli s to, poněvadž podle skutkového zjištění prvního soudu zavazadlo patřilo cestující osobě, bylo ovázáno papírem a nebylo podle § 3 čl. 25 žel. přepr. ř. vážných důvodů k podezření, že byla porušena ustanovení §§ 1 a 2 čl. 25 žel. př. ř., vznikla škoda, teprve to vedlo ke škodnému výsledku. Poněvadž žalobkyni náleželo dokázati příhodu v dopravě a příčinnou souvislost mezi příhodou v dopravě, totiž tím, že žalobkyně jela v přeplněném vlaku na plošině, a jejím poškozením, t. j. že by se byl úraz nepříhodil, kdyby dovolatelka byla jela jen v přeplněném vozu na plošině, což prokázati se jí nepodařilo, nezbylo než dovolání žalovaného vyhověti a jak shora rozhodnouti.

Čís. 13524.

Vládní nařízení ze dne 26. června 1930, čís. 95 sb. z. a n., má moc zákona.

Odesílatel, jenž žádal za takový způsob celního řízení, jak ho předpisuje § 4 vl. nař. čís. 95/1930 sb. z. a n., jest povinen hraditi železnici veškeré výlohy spojené s prozkoumáním povahy mouky; k nim patří i zdržné.